

Před nebeskou bránou

hra pro M + Ž + Hlas boží

Sv. Petr dříme na židli u stolku s počítačem – opona se rozhrne, on se probere a vytřeští oči - vstane a dívá se do publika

P. No né, tolik andílků, kteří mne přišli navštívit, to je nějaká exkurze na to, jak svatý Petr zvládá přijímací řízení na pobyt v nebi? To vás to tolik zajímá? Nebo to chcete někdo vzít za mě?

No dobře, dobře, tak se tedy dívejte, jak to dělám. Moc práce teď už nemám, většina lidí, co z Česka odchází, jsou neznabozi a ti jedou rovným šupem do pekla, to mi ubyla fůra práce. Ale sem tam přece jen někdo zaklepe u téhle brány. A třeba teď někdo přijde – počkáme, co? Tak si udělejte pohodlí, pěkně se posaďte na těch svých obláčcích a budeme čekat, jestli se někdo objeví.

Asi se divíte, co je to přede mnou. Tomu se říká počítač, to vy asi na těch svých oblacích neznáte. To je taková chytrá mašinka a mám v ní podrobné popisy života všech lidí tam dole, abych se jich na to nemusel zbytečně ptát. Ten počítač má takový – jak se odborně říká – program, který sleduje lidi – a zvlášť jejich hříchy - od kolébky až do toho hrobu. A je to docela spolehlivé a přesné - kam se hrabala někdejší státní bezpečnost se svým amatérským šmírováním – tomu mému sledování vůbec nikdo a nic neuteče. A je to ohromná pomoc – vždyť se taky říká – na internetu je úplně všechno, nepotřebujeme knížky, ani noviny, no a ta evidence hříšníků a hříchů tam je taky.

Jak jsem k tomu přišel? Zřejmě se o tom internetu doslechla i moje šéfka, svatá Anežka, ona je taková energická, bodejť by ne, je z knížecího rodu a ženská, a ta tedy před nedávnem rozhodla, že se tohle pracoviště bude taky – jak tomu teď říkají - digitalizovat. Trochu měla obavy, jestli na to moje stará hlava bude stačit, ale vidíte, už jsem se s tím skamarádil a docela nám to jde. Kliknu a vím všechno o každém - to je pohoda.

Toť se ví, má to svoje mouchy, třeba někdy chci něco napsat nějaké písmeno, ale na obrazovce se objeví jiné, a ještě mi to hrozí podtržením červenou barvou za chybu, zřejmě jsem sáhl vedle. Nebo chci něco vymazat, kliknu na klávesu delete – a nic, ta klávesa zlobí, musím to opakovat, abych to vymazal. A ještě jindy zapomenu ten text ukládat do paměti toho počítače, a najednou se mi celý kus textu ztratí a abych to psal znovu. To je pak k vzteku!

A často dostávám – zřejmě omylem – ze země taky nějaké emaily (tak tomu tam říkají, nevím proč, já na tom žádnéj smalt nevidím) – a tam jsou občas legrační přílohy o všem možném, a svatá Anežka se pak zlobí, že se místo své úřední agendě věnuji zábavě. Ale svou práci zvládám, tak co! Trochu odreagování prý je dokonce zdravé! Nebo na tom počítači hraju všelijaké hry, no to je junda, to si neumíte představit! Když se k takovéhle mašině dostanete, zkuste to taky, pořád prý vymýšlejí nové a nové zábavy – pak už nebudete potřebovat žádné kamarády, počítač vám všechno vynahradí a budete spokojení. A na svět kolem taky zapomenete, jako já teďka, kdybyste mě nebyli překvapili svou návštěvou.

Ale já tady klábosím a hele, na cestě je nějaká dušička. Tak konec zábavy, až přijde blíž, zmačknu tohle tlačítko Otevřít, a až vejde, zeptám se na jméno, napíšu ho tam a kliknu (jak se tomu prý odborně říká) a hned se mi ukáže celý život toho adepta na pobyt tady u nás. *(Ozvou se rány.)* Nojo,

slyším! Slyšíte? už ta dušička bouchá na bránu, tak tímhle knoflíkem zabzučím (*mačká knoflík*) a brána se sama otevře – to je taky takový moderní vynález, šetří mi to moje starý nohy!

(*dívá se na hodinky a mluví chvíli k sobě*) Už bych tedy měl mít brzo padla, kdysi jsem v takové situaci říkal: „Koho to k nám ještě čerti nesou, už jsem si myslel, že bude konec příjmu a ještě někdo chce otravovat“, no ale před exkurzí musím dělat, že mi to dělá radost, že k nám někdo chce! Tak jdeme na to!

(*vejde dušička a zdraví*) Pochválen Pán Ježíš Kristus.

P. Až na věky - Tak tě k nám vítám a pověz - kdopak jsi a co tu chceš?

KK Já jsem hodná duše a chtěla bych k vám do nebe.

P. Jméno! tu hodnou duši si už prověříme!

KK. Já se jmenuji Krescencie Kleprtáčová

P. Co to máš za jméno, ještě jednou!

KK. Krescencie Kleprtáčová – já vím, že to křestní jméno je trochu neobvyklé, ale byla jsem první holka v rodině a moji rodiče chtěli mít něco extra, a to jméno se prý dočetli v nějakém starším milostném románu - no a já se s tím celý život peklovala, jak jsem lidem vykládala, že já za to nemůžu. Jako by jim nestačila česká verze toho jména – Rostislava – ne, to muselo být latinsky, aby to bylo nóbl. Ale Kleprtáčovi jsou prý starý český rod, naši předkové byli odedávna od kovářského řemesla a k tomu se to příjmení docela hodilo. Jen si to poslechni: (*ukazuje jako rány kladivem*) kle-pr-táč, kle-pr-táč, kle-pr-táč. Pěkné, že?

P: No, co lidi nevymyslí? Tak moment podívám se do počítače (*hláskuje a datluje*) Krescencie Kleprtáčová – klik a už tady se mi to otvírá, tak si hezky přečteme, co tam stojí! (*čte*)

No, holka, zase žádná velká sláva to teda není! Když ti bylo pět, tak jsi tahala jen tak z legrace staršího bratříčka za vlasy, bolelo ho to a přitom ti nic neudělal!

KK Na to se už tolik nepamatuju, ale vím, že mi za to dal pěknou facku.

P. A ty jsi řvala jak na lesy, že ti brácha ubližuje, a táta nabil bratříčkovi, že je starší a má být rozumnější, i když jsi to začala sama! To od tebe nebylo zrovna pěkné!

KK. Táta mě měl moc rád, já na něj vždycky udělala takovej kukuč, že se mohl jak bych to řekla slušně - no, zbláznit! A tak mi leccos prošlo, ostatně, nejen u táty.

P. Tak s tím tady nepočítej, i když za tohle jsi vlastně už trest dostala, no, taky je to tu kurzívou, že to není důležitá věc, dobře, tak půjdeme dále.

Tadyhle ale mám, že na školním lyžařském zájezdu jsi dala jednomu klukovi do čaje projímadlo a on pak lyžoval místo na svahu na záchodě – a ještě jste z toho vy holky měly hec.

KK. Ale to jsem já nevymyslela, to mě holky ukecaly, že sedím na snídani vedle něj, daly mi tu tabletku a prej abych mu to nenápadně hodila do čaje. Copak jsem to mohla odmítnout?

P. A přitom ten kluk byl do tebe zamilovanej – věděla jsi to?

KK. Ale to víš, že jo, to přece pozná i malá holka, taky mi ho pak bylo líto. A tak jsem to napravila tak, že jsem s ním po zbytek toho zájezdu jezdila společně na sjezdovce a na závěrečném večíрку jsem s ním dokonce tancovala – a on byl v sedmém nebi! No, co jsem mohla dělat víc?

P. Ale moc dlouho ti to nevydrželo – on ti pak dělal, co ti na očích viděl, a ty jsi ho vyloženě týrala svejma rozmary a nakonec ses na něj vykašlala.

KK. Víš, svatý Petře, ženský lichotí, když vidí, jak se o ni chlap uchází. Jenže když je jako pejsek, co plní přání, ještě než ho vyslovíš, a neumí si taky houknout, tak to u mě není žádněj pořádněj mužskej. A to byl jeho případ – nakonec mne ta jeho oddanost přestala bavit a dala jsem mu to najevo.

P. A to víš, že z toho byl zoufalej a dokonce myslel na sebevraždu?

KK. Jo, jenže nakonec se jenom zkároval, nevím, kde mu ten rum prodali, když byl nezletilej, a ležel večer u nás v domě na chodbě na zemi ožralej – no to mě mělo přesvědčit? To mne definitivně otrávil.

P. Takže podle tebe si za to vlastně mohl sám a tobě se to nemůže přičíst k tíži?

KK. Přesně tak, každej přece odpovídá v první řadě sám za sebe.

P. No budiž, tak to přejdeme a popovídáme o tvých hříchách v dospělosti, kdy jsi už, jak říkáš, odpovídala sama za sebe. A hned ti řeknu, co je tu napsané – že jsi v době sňatku nebyla panna! A za to teda odpovídáš!

KK. Ale svatý Petře, to už se přece dávno nenosí! Přece musíš vědět, než si někoho vezmeš, jestli si vyhovujete nejen po stránce hospodaření, jak udržuje v bytě pořádek, jestli umí vařit, co si kupuje na sebe, ale i po té stránce jak o tom mluvíš! Co když o svatební noci zjistíš, že se k sobě nehodíte? to už bude pozdě bycha honit (*zarazí se*: to je krásné slovo ten „bych“, co? – bycha honit! (*vertí hlavou a směje se*) Přece co bůh spojil, člověk nerozlučuj, jak říkáte – a to bychom měli celý život za nezaviněnou neznalost trpět? To bys měl vidět tu dnešní mladou generaci, ti dokonce žijí nějaký čas na zkoušku spolu, než se vezmou – a je to tak asi správné. Tady musíš ustoupit ze svých zastaralých předsudků. Vždyť to přispívá k pevnosti toho – jak říkáte – svazku manželského!

P. Holka, ty nám chceš převrátit vzhůru nohama naše desatero! Nesesmilníš! Kam bychom to přišli, kdybychom takhle uvažovali! Nene, to je hřích jak dělo, to ti odpustit nemůžu!

KK. Tak v tom případě tady to nebe rovnou zavři, protože bez moudrosti se ani desatero vykládat nedá a panen je dnes při svatebním obřadu jak šafránu. Ostatně dole na zemi je už jeden moudrý pán – říkají mu otec František – a ten teď zastává moudré názory i na takovéhle věci. To se k vám do nebe ještě nedoneslo?

P. I doneslo, a nejsme z toho nadšení – to si každý bude přizpůsobovat desatero lidským hříchům? Nenene, k tomu mne nenuť, já se držím tradice! Ostatně i proti tomu tvému Františkovi existuje tam dole, jak jsem slyšel, dost silná opozice.

KK. Tím spíš byste měli otevřít modernizaci církve okna dokořán tady odtud seshora! Třeba – církev se zlobí na pedofilní kněží a současně trvá na jejich celibátu - co je v tom za logiku – celibát se přežil a je nejvyšší čas ho zrušit! A kněží se budou normálně ženit a nebudou koukat po cizích dětech!

P. Zacpávám si uši, na takové hříšné myšlenky nesmíš v nebi ani pomyslet, natož to vyslovit! No, třeba to časem nějaký ten koncil změní, ale do té doby – ani slovo, ani myšlenka!

KK. Jestli mne chceš poslat dolů do pekla jen proto, že odmítáš modernizovat církev, tak sám hřešíš! A přitom se koukáš do počítače jak na písmo svaté! Kdyby nebylo svaté Anežky, asi bys tady dál jen šustil papírem – vždyť i ten počítač je modernizace! Ostatně mám takovej nápad – nechtěl by ses, pokud jde o ty předmanželské zkušenosti, zeptat svého vrchního šéfa – ten je přece vševědoucí, milostivý, moudrý, milující a vyřeší ti ten problém razdva.

P. Holka, s takovejma věcmi ho nemůžu obtěžovat, ten má jiný starosti.

KK. Tak já to udělám za tebe (*volá*) Panebože!

HLAS: Copak chceš, dušičko?

KK. Ale máme tady se svatým Petrem rozpor o předmanželské soužití – jestli se to smí?

HLAS: Slyšel jsem to. Petře, přejdi to, s tím nic nenaděláme!

P. (*Chytá se za hlavu*) Co? – přejdi to, s tím nic nenaděláme? A po mně se chce zásadovost – to přece hrubě ...

HLAS: (*vpadne do něj*) přejdi to!

P. (*pokrčí rameny*) No tak jo, když jinak nedáš. (*vrtí hlavou a vrátí se k počítači*)

Jo, ono je tu ale totiž ještě něco závažnějšího – ty jsi už jako vdaná měla techtle mechtle s jiným chlapem – a to už teda neokecáš, tady ti ani ten tvůj otec František nepomůže!

KK. To je pravda, a taky je mi to líto. Ale já ti vysvětlím, jak to bylo. Chodila jsem do práce a po šichtě jsem přišla domů a tam mě čekala další šichta – starost o děti, o nákupy, o vaření, o peníze, ne vždycky jsme měli s mužem na věci stejný názor, oba jsme byli po práci unavení, občas jsme se taky pěkně porafali. A v práci jsem měla kolegu a tam byla spolupráce bezproblémová, hádky žádné, já ho obdivovala, co všechno vymyslí, – a navíc v pracovní době jsem ještě nebyla unavená tím denním blázcem, no a tak na jednom školení holt k tomu došlo a nějakou dobu to pokračovalo. Bylo to moc pěkné, ale nemělo to perspektivu – on byl ženatý s dětmi, já už taky měla dvě – a tak se mi to nakonec přestalo líbit. On mě sice přesvědčoval, že mu žena nerozumí, že se určitě rozvede, musela jsem mu to dlouho vymlouvat, ale nakonec se poddal a potichu jsme se vrátili do běžného života. Bylo mi to moc líto, jako spolupracovník byl prima, jako mužskej taky, ale povinnost byla pro mě holt přednější – děti ještě nebyly odrostlé, ty by na to doplatily. Tak jsem se zapřela a skončili jsme to, to bylo přece to nejsprávnější - jak vy tomu říkáte – pokání. Nikdo tím nijak neutrpěl, já dál milovala svoje děti, měla ráda svého manžela, který mě podepřel, když jsem pak měla vážné zdravotní problémy, to od něj bylo moc hezké, a všechno bylo v pořádku, a nikdo se nakonec nic nedověděl.

P. Ojoj, tady se ví všechno!

KK. A myslíš, že by to Pámbu taky nepochopil, mám ho zase zavolat, třeba mi dá zase rozřešení?

P. Nene, jednou jsme se ho naotravovali až dost, myslím, že to stačilo. Ale asi ti to pokání uznám, co mám s tebou dělat!

KK. No a teď jsem tedy přišla požádat o to nebe – to si přece zaslouží každá pracovitá ženská, a ten tvůj internet už je asi vyčerpanej, nic dalšího už tam na mě nemáš, žejo, tak co uděláš?

P. Asi požádám o penzi. Mám sice moderní počítač, ale v hlavě mi to zřejmě zatím moc moderně nemyslí, už té nové generaci nerozumím, počítač nepočítač.

A co s tebou? Víš ty co, já svaté Anežce navrhu, abys to tu vzala za mě, ty Krescencie jedna!. Přece jen jsi blíž tomu, co se tam dole děje, a třeba budeš k těm problémům přistupovat – jak ty říkáš – moderně. Já už jsem tak do starého železa. Ale to tě varuju, neboť moc shovívavá, jinak budeš sražena bleskem do pekla.

KK. Třeba ale i v pekle potřebují, aby se tam leccos modernizovalo – kde mají pořád brát ten olej, co se v něm miliony bezvěrců škvaří, nebo proč zaneřáďovat životní prostředí kouřem z kotlů? A když už, tak třeba přenecháme řízení procesu škvaření počítači a čerty přeškolíme na nějakou pořádnou práci – možná že bys jim při tom i mohl pomoci, přece víš co a jak je tam dole i tady na nebi potřeba.

P. Ženská opovážlivá, ty mě chceš poslat do pekla? Mě, svatého Petra? Zasloužilého mistra dveřníka nebeské brány? Co bych tam tak podle tebe měl dělat?

KK. Třeba učil čerty práci s počítačem – to by byl džob! Vymýšlet programy na úspory paliva, oleje, možná i na nápravu hříšníků!

P. No, na tohle může přijít jen taková bláznivá – jak že ti to říkají (*dívá se do počítače a kroutí hlavou*)– Krescencie Kleprtáčová. Prosím tě seber se a jdi už konečně na ty luhy nebeské, než nám to tady převrátíš vzhůru nohama.

KK. Děkuji ti, to jsem od tebe čekala. A hezky tu zpovídej dušičky, já jdu!

P. Čert aby tě vzal! To tedy byl dneska den. Hrůza hrůzoucí!

HLAS: Petře, všecko je v pořádku – a koukni před bránu, je tam další dušička. Já už ti dneska do toho tvého rozhodování mluvit nebudu.

P. (*pokývá hlavou*) Zaplať Pámbu! – vlastně zaplať si to sám, Panebože, nebo jak to mám říct! (*klesne unaveně hlavou na prsa, ale ještě se vzchopí a mluví k přihlížejícím*) Tak jste to, andílci viděli. Technika super, informací mnoho, jejich vyhodnocení (*kroutí hlavou*) podivné a závěry – ech! (*mávně rukou*) Všechno to tu jde od desítky k pěti, jako všude.

No, co já s tím nadělám? To je právě to, že nic. Tak si aspoň něčeho loknu, o čem tu nikdo neví, třeba se mi nálada zlepší. (*Sáhne pod pult, vytáhne lahvinku a štamprdelku a naleje si*)

Tak (*upije*) – a hned bude člověku – i svatému Petru líp.

HLAS: Petře, Petře!

P. No vždyť už Panebože končím! (*Schová lahvinku*) Už i tohle se ví, to je konec!

Ale vám, andílkové, přeju, abyste měli na té věčnosti pořád dobrou náladu i bez tohohle životobudiče a nic si z toho špatného nedělali. Tak živió! *(zvedne sklenku a popije.)* A další hříšník ať vejde!

(opona)